

заклали въ онова време, когато ви докараха червеното вино. . . Помня азъ. . . Забравихте да ме повикате. . . Така ли е?

— Ние, дѣдо хаджи, заклахме мисирека на коледни заговезни, а на заговезни никого не викахъ на госте. . . Ако ние и да бѣхме те повикали, ти самъ не би дошълъ. . .

— Така е то. . . . Азъ знаехъ, че вие нарочно го не заклахте по-напредъ, а чакахте заговезни, за да не повикате дѣда си хаджия! Е, а виното когато докарахте, то защо ме не викахте, а? Кажете ми де, защо?

Момиченцето мълчи.

— Що ти, дяволско дете, мълчишъ? Види се, че не сте щѣли да повикате дѣда си хаджия! Така ли е? . . . Помни да кажешъ на майка си, че дѣдо ви хаджия дава каисийки само за това, за да не го забравяте и вие. Разбра ли ме сега? . . .

После това хаджи Генчо влиза въ музея, дека се съхраняватъ въ долапитѣ, въ сандѣцитѣ, въ раклитѣ всичкитѣ негови рѣдкости. Ето погледайте: по стенитѣ сж направени полички, а на тия полички се намиратъ всевъзможни и разнообразни нѣща. Всичко е непремѣнно въ нѣщо обвито, всичко е въ нѣщо облѣчено, всичко е въ нѣщо обвезано, всичко е турено на своето мѣсто, и то подъ номеръ; а понѣкогажъ и съ нѣкои обяснения. И така, подъ първия номеръ стои топоръ, който е обвитъ въ мушама; подъ втория номеръ — мотика; подъ третия — трионъ; а по-нататкъ стоятъ свредли различна величина, канелки за бѣчи и за каци; още по-нататкъ — различни чении, паници, бѣклици, шишета, чашици, гърнета, сахани.